

Паола Емилиянова Кънинска- 12 В клас

Трето място

Есе на тема:

„Моето училище след 25 години“

„Училище“ - думата предизвикваща сблъсък между най-хубавите и най-лошите спомени в човешкото съзнание. Казват, че най-хубав и лесен е животът в училище, че това е най-безгрижното време за всеки човек. Казват, че гимназията е последната крачка преди истинския живот и сериозните проблеми. „Patemata matemata” – „Учението е мъчение“ - не случайно са изречени тези думи още в древни времена. В гимназията научих, че човек се учи, тогава, когато е готов да учи. Също така училището възпита в мен търпение, упоритост и воля да преследвам мечтите си.

„Това, което проумях, е прекрасно. От там си правя извод, че и това, което не съм проумял е прекрасно.“ Тези думи на Сократ не спират да предизвикват в мен както удивление към непознатото, така и безброй въпроси.

Светът се изменя всеки ден. Днес сме крачка напред от вчера и крачка назад от идващия ден. Технологиите, модата, образованието дори животът днес са по-различни и по-развити от преди 30 десетилетия. Преди дори не сме предполагали пред какви възможности ще бъдем изправени. А какво ли ще е 25 години по-късно? Какъв ще бъде светът? Какво ще бъде образованието? Какво ще бъде моето перфектно училище след 25 години?

Нека първо си изясним какво е перфектното училище. Не, това определено не е училище без домашни и без учене. И със сигурност в това училище-мечта не липсват правила и контрол. Перфектното училище за мен, е онова, което дава само нужните знания на учениците „Мъдър е този, не който знае всичко, а който знае нужното.“- Есхил. В моето перфектно училище, учениците развиват не само умовете си, но и своите таланти. Още от своето раждане човек е различен и специфичен по свой собствен начин. Всеки има различни таланти и именно с тях може да допринесе за това перфектно училище.

Аз съм горда ученичка в едно от най-бързо развиващите се учебни заведения днес. ПГИ „Д-р Иван Богоров“ е едно младо училище, затова ние всички се стремим да се доказваме с всеки изминал ден и да създаваме добра представа за името ни.

През 2015 година използваме технологиите всекидневно в нашето обучение. Отдавна сме заменили тебеширите и дървените дъски с проектори, интерактивни дъски и екрани. Но какво ще се случи с училището ми след още 25 години развитие? Ще се стремим ли да направим нашето училище перфектно или вече ще сме го постигнали? За 5 години в моята гимназия, бих казала, че не бих променила нищо и никого в нея. За 5 години учителите ни успяха да променят всеки един ученик и да изкарат най-доброто от него. За изминалото време училището се модернизира с много високи темпове. Мога само да гадая какво ще е след още 25 години.

Според мен всички учители ще са доста млади, за да разбират по-лесно тинейджърския ни темперамент. Тетрадките и химикалите ще са заменени с таблетки, а може би, ако си позволим да мечтаем, ще заменим тези омразни за всички ученици стълби с нови и модерни ескалатори, а престоят ни в училищната сграда ще е по-кратък, защото ще имаме онлайн уроци. Така всички ученици ще присъстват в час независимо от тяхното местоположение. Ще се въвеждат все нови и различни специалности, защото светът се изменя и става по-енергичен всяка минута. Тези новости за учениците вероятно ще са чудесни. Нови технологии, промени във визията на училището, повече свободно време и динамика, но така сякаш ще изгубим магията и усещането на думата „УЧИЛИЩЕ“.

Чувството да прекарваш всеки ден в продължение на 5 години с характери, много по-различни от твоя, да се прибираш у дома с нацапани от мастило и коректор, ръце, да рисуваш по дъската с маркер, когато ти е скучно, да се изморяваш, бягайки по стълбите в опит да не закъсняваш за час - това усещане прави училището едно неповторимо преживяване.

Но съм убедена, че ние винаги ще запазим това невероятно усещане. Колкото и да развиваме потенциала си, колкото и да обновяваме сградата и технологиите в нея, те са просто предмети, без хората, които да вдъхват живот във всеки детайл. Всички директори, учители, педагози, персонал и ученици правят това училище, това, което е, и онова, което ще бъде.

Аз съм ученичка в ПГИ „Д-р Иван Богоров“ и съм една от многото били част от тази магия. Нашето училище и всички ние, които сме свързани с него, се променяме, развиваме и модернизирате, но и след 25 години ще помним историята си и ще спазваме традициите си.